

Només algunes puntuacions...

El meu article "Sobre la "contestació" en l'Església d'avui" publicat en aquest setmanari (n. 1.602), motivat per un altre anterior publicat dues setmanes abans en la nostra premsa local, ha estat "contra-contestat", cosa que ja suposava per un cantó o altre vindria, però no amb tant d'ardor i virulència; es veu que la cosa "cremava"!

Com ja vaig fer constar, la meua intenció no era "fer polèmica, sinó contribuir a donar llum i orientar els fidels que hagin pogut llegir l'esmentat article" que, al meu veure, necessitava d'alguns matisos en qüestions greus i serioses que l'autor deixava massa imprecises i penjades a l'aire. Aquelles meves orientacions allà queden, ni de cap d'elles me'n retracto ara (i consti que han estat vàries les adhesions de persones particulars que per escrit i de paraula he rebut aquests dies).

Faré només algunes puntuacions sobre la "resposta" que ara se'm dóna, amb sentiments del major respecte i caritat envers les persones al·ludides.

1. - Certament és per a mi un honor no merescut el que tota una "nota de la direcció" d'un setmanari editat per Acció Catòlica—que sembla demostrí declarar-se solidària amb l'escrit per mi contestat—em digui que "no és la primera vegada que em cregui amb l'obligació de llençar-me a la palestra en defensa de l'ortodòxia": si ho he aconseguit o no i en quina proporció, solament Déu ho sap. L'adjunt, però, "en qüestions discutibles i pluralistes", etc., en el meu cas no el veig ja del tot afinat, segons el mateix lector ho podrà veure si es pren la molèstia d'esbrinar la mena de "qüestions" que han motivat la meua presència a la palestra en les pàgines d'aquest mateix setmanari: nn. 1.541; 1.579; 1.584; 1.588 ("nota de protesta y de indignación", carta publicada en aquest setmanari perquè fou rebutjada prèviament per la Direcció d'"Olot-Misión"). Del contingut al segon apartat de la mateixa "nota de la direcció" sobre influències de diverses cultures en el Magisteri de l'Església, etc., després en parlem.

2. - Venint ara a la resposta directa "al Pare Forcadell, carmelita", diré solament:

1) Tot l'apartat del meu article sobre **El mateix fet de la "contestació"**, encara que motivat per l'altre anterior, no era sinó aprofitar l'ocasió per orientar els fidels sobre aquest fenomen de caire tan virulent en l'Església d'avui, car crec que els fidels, en general, ho necessiten i hauran agraït, potser, aitals orientacions; però de cap manera "contestava" aquí directament a l'autor d'aquell mateix article. El que jo volia particularment remarcar, era la necessitat de recolzar-nos més en el Magisteri de l'Església, que no pas en una munió de "contestataris" del nostre temps, tal com el mateix Sant Pare insistentment ens ho diu i demana. I certament que si escoltéssim més la veu del qui Jesucrist ha posat a la seva Església per "confirmar-nos en la fe" (Lc. 22, 32), que no pas la veu de "contestataris" d'unes i altres direccions, no tindriem, potser, tanta torbació, desorientació i fins i tot crisis de fe entre nosaltres mateixos i els fidels...

2) Si s'invoca la "llibertat religiosa" per la propaganda que els anomenats "Testigos de Jehová" fan amb els seus "missatges bíblics" entre la gent d'Olot—llibertat religiosa que jo mai no els he negat—¿no podem, potser, nosaltres, en nom de la mateixa "llibertat religiosa", cridar l'atenció dels nostres

fidels sobre aquests "missatges bíblics", propagadors de veritables heretgies en veritats les més fonamentals de la nostra fe cristiana, com són la negació del misteri de la Ssma. Trinitat i de la mateixa Divinitat de Jesucrist?... (Una visió sobre l'origen i ideologia d'aquesta secta, es pot veure a "Concilium", rev. int. de teol., Año III, Tomo III, pp. 690-93).

3) Referent a tota la qüestió "els ídols de Déu", en l'apartat "L'Església contestada", hi havia que precisar i aclarir les coses. La meua actitud de fons era cridar l'atenció dels lectors sobre la necessitat de matisar tot allò que es va escriure (i aquí entra particularment l'"error de perspectiva" que va cometre l'autor, de què parla l'articulista castellà "entre contestataris anda el juego"). Car aquelles afirmacions "axí com així" (deixades tan "penjades a l'aire"), escrites de cara a un públic no massa preparat, en general, en coneixements teològics, etc., eren "susceptibles d'interpretacions gens favorables al veritable concepte de Déu", etc., a més que hi veia—en el paràgraf segon del mateix apartat—"tot un sofisma, susceptible d'interpretacions les més hereticals i danyoses per la veritable fe que se'ns ha donat".

El perill estava en què es fes una confusió entre el "pluralisme dogmàtic" o en matèria de fe i el "pluralisme teològic" o diversitat de formulacions teològiques d'una mateixa fe. Car sabem bé nosaltres—però el públic, en general, no ho entreveu tan fàcilment—que entre una cosa i l'altra hi ha tot un abisme de separació: "pluralisme en la fe" dintre l'Església, en el sentit que en diversitat de temps i de llocs es professin distintes veritats de fe ("evolució interna" o substancial del dogma), influenciat en això el "Magisteri de l'Església des del seu començament per diverses cultures", **totalment inadmissible** ("interpretació heretical": car la fe no és un producte de la raó, sinó de la divina revelació, la qual no està lligada o identificada amb cap determinada ideologia, cultura, escola filosòfica, etc.); "pluralisme teològic", en el sentit de distintes formulacions teològiques de la mateixa fe, a base de distintes ideologies o mentalitats, diversitat de sistemes filosòfics, pluralisme cultural dels pobles, etc., ("evolució externa" o accidental del dogma), **sí admissible**; i era a això al què es referia Joan XXIII en el seu gran discurs inaugural del Concili, quan deia: "Cal que aquesta doctrina certa i immutable, que ha d'ésser respectada fidelment, sigui aprofundida i presentada d'una manera que respongui a les exigències de la nostra època. En efecte, una cosa és el dipòsit mateix de la fe, és a dir, les veritats contingudes en la nostra doctrina venerable, i una altra cosa la forma sota la qual aquestes veritats són enunciades, però sempre amb el mateix sentit i amb el mateix abast" (es pot veure a "Concili Vaticà II", ed. cat. BAC, Madrid 1967, pp. 955-56). I és aquest precisament l'esforç que fan els teòlegs moderns per trobar formulacions teològiques de la nostra fe, per ésser més compresa pels homes d'avui.

De dir que hi havia "afirmacions i sofismes susceptibles d'interpretacions les més hereticals i danyoses" a dir que jo hi veia "heretgies", que vaig "condemnar i excomunicar", etc., certament hi ha molta diferència. I una de les condicions més elementals per a un "bon diàleg", és no fer dir a un dels dialogants el que en realitat no ha dit!...